

denne Observation burde finde Sted i Tilknøytning til bestaaende Sindssygehospitaler eller lignende, idet man fra en enkelt Side var bange for, at det vilde medføre, at en Del Børn blev betragtet som trængende til denne Forsorg, medens de i Virkeligheden ikke trængte dertil. Jeg er nok opmærksom paa denne Fare. Jeg har givet det Medlem, som har rejst dette Spørgsmaal, Ret i, at man ser mærkelige Tilfælde af Børn, der betragtes som aandssvage, men paa den anden Side tror jeg, at som Forholdene ligger, bør man tage Lovforslaget i den Skikkelse, det er foreslaaet, idet jeg i modsat Fald er bange for, at det vil trække ud med denne Observation.

Paa et andet Omraade, hvor en Afgrænsning af Værgeraadsinstitutionens og Forsørgelsesvæsenets Kompetence maatte finde Sted, har der været megen Diskussion. Det drejer sig om Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilken Udstrækning Værgeraadet skulde eller kunde træde til, hvor dets Indgreb alene kræves ved Afhjælpning af økonomisk Nød, altsaa hvor det alene skulde varetage Opgaver, som i og for sig naturligt vedrører Hjelpekasse og Forsørgelsesvæsen. Dønningerne af denne Strid viser sig i Betænkningen, Side 62—63 og 85—87, og Resultatet er blevet Forslagets §§ 18 og 55, jvf. § 95 a. Ministeren gaar her med Flertallet, og jeg er enig med ham i, at hvis Afgrænsningen ikke sker, som Flertallet har foreslaaet, vil Værgeraadet faktisk mangfoldige Steder blive et nyt, tredie Forsørgelsesvæsen. Derfor bør Værgeraadet, hvor Forsørgelsesvæsenet i Forvejen hjælper en Familie, eller hvor Børnets daarlige Stilling alene skyldes slette økonomiske Forhold i Hjemmet, indskrænke sig — ikke som nu til at meddele Kommunalbestyrelsen dette, men til at overvaage, at Kommunen eller Hjelpekassen gør det fornødne; i modsat Fald maa det selvfølgelig gribe ind. Og i det andet Tilfælde, hvor Værgeraadet skønner, at Fjernelsen af et Barn fra Hjemmet kan undgaaes ved Ydelse af øjeblikkelig økonomisk Hjælp, bør en saadan ogsaa kunne ydes — hvad den ikke kan nu —, men kun en enkelt Gang, thi opstaar der da paa ny Trang i Hjemmet, maa Sagen overgaa til Forhandling mellem Værgeraadet og Forsørgelsesmyndighederne, saaledes som

det er bestemt i § 55. Jeg kan godt forstaa, at denne Sondrings Nødvendighed ikke staa klart for alle. Den vil ikke staa klart for dem, der ikke er fortlørlige med, hvad en anden Ordning i Praksis vil medføre af Forvirring og af Refusions-spekulationer for de forskellige Myndigheder. Jeg tror, at de, der er nøje inde i baade de teoretiske og de praktiske Forhold paa dette Omraade, ikke vil være i Tvivl om, at Værgeraadsinstitutionen ikke skal gøres til et nyt egentligt Forsørgelsesvæsen. Kommunalbestyrelsen bør som den almindelige bevilgende Myndighed, som det bestemmes i § 55, 3die Stykke, have et vist Indseende med, at Værgeraadsinstitutionen ikke gaar ud over sin Kompetence ved at optræde som en almindelig velgørende Institution i større Stil. For Praksis' Vedkommende har jeg den Opfattelse, at et forstaaende Samarbejde uden Vanskelighed vil kunne løse dette Spørgsmaal indenfor de Muligheder, Loven byder paa.

I Forbindelse med Diskussionen herom har der endelig staaet Strid om det store Spørgsmaal, i hvilken Udstrækning den saakaldte forebyggende Børneforsorg udenfor Hjemmene bør fremmes, og i hvilken Grad Værgeraadene kan eller bør benytte denne forebyggende Børneforsorg i alt Fald, hvor det ellers kan undgaaes at fjerne Børnene fra Hjemmene. De paa-gældende Bestemmelser findes i § 51 c., § 52 og § 92 og flere andre Steder. Da Kommissionen, og vistnok hele Kommissionen, har tiltraadt disse Forslag, finder jeg det ikke rimeligt at gaa nærmere ind paa hele denne store Diskussion. Jeg skal nøjes med at sige, at det, særlig hvor det drejer sig om Forsorg for Børn, gælder om at forebygge fremfor at forsøge paa at udbedre Skader. Det er man alt for sent kommet til at indse herhjemme, og man har efter Socialdemokratiets Opfattelse endnu kun indset det i alt for ringe Udstrækning. Hvis Forholdet ikke havde været det, at man stod overfor en almindelig indarbejdet Værgeraadsinstitution, vilde jeg neppe være gaaet med til at anbefale dette Lovforslag. Jeg vilde da have foretrukket, at man i langt højere Grad — og her tør jeg maaske for at undgaa at optage Medlemmernes Tid henviser til min Betænk-